

Bilag 1.

Danmarks Apotekerforening.

25. Februar 1937.

Til det til Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 108 af 31. Marts 1932 om Apotekerafgift og Tilskud fra Apotekerfonden nedsatte Udvalg, Rigsdagen.

Det foreliggende Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 108 af 31. Marts 1932 om Apotekerafgift og Tilskud fra Apotekerfonden er fremkommet uden Apotekerstandens Medvirken og derfor selvfølgelig som en Overraskelse.

I Foraaret 1936 udtalte Indenrigsministeren Ønsket om at faa gennemført en Ændring i Medicintaksten, saaledes at der derved kunde fremkomme en Besparelse for Publikum paa mellem 700 000 og 800 000 Kr. og en tilsvarende Nedgang i Apotekernes Indtægter. Der blev i den Anledning nedsat et Udvalg, som afgav Beretning den 10. December 1936. Apotekerne kunde ikke godkende det fremsatte Forslag til Takstændring og motiverede i en Skrivelse af 17. November s. A. deres Synspunkter. Disse gaar i Hovedsagen ud paa, at vi finder det nuværende Tidspunkt, da man er midt i Afløsningen af de reelle Apoteker, uegnet til en delvis Løsning af betydende økonomiske Spørgsmaal. Vi har derfor udtalt Ønsket om, at Afgørelsen af alle økonomiske Spørgsmaal maatte blive udskudt til det Tidspunkt, da Afløsningen er forbi, formentlig om ca. 1½ Aar, og at man da skulde tage dem op til en samlet Behandling og Løsning.

Da vi i en Skrivelse til Indenrigsministeriet har peget paa, at en retfærdig Nedbringelse af de store Overskud gaar over Afgiften, kan vi i Princippet ikke have noget imod en passende Udvidelse af Afgiftsskalaen. Men vi har meget imod, at det sker som et isoleret Fænomen, uden at man samtidig forsøger at løse de andre økonomiske Spørgsmaal, som ligger for. Det gælder i første Række Subventionen og Pensionen, men dertil kan komme andre Spørgsmaal, som f. Eks. en Sikring af den ældre Farmaceut, som paa Grund af Apotekerlovens Indførelse af Aldersgrænsen for Befordring til Apoteker ikke naar at blive Apoteker og derfor er henvist til fortsat at konditionere, indtil han naar Pensionsalderen paa 65 Aar og den beskedne Pension.

Vi betragter Subventionsordningen som ganske utilfredsstillende. Subventionsgrænsen er sat til 6 000 Kr. Apotekeren naar i Subvention endda kun 75 pCt. af, hvad hans Indtægt fra Apoteket mangler i at naa de 6 000 Kr., altsaa i intet Tilfælde opnaar en Subventionsapoteker en Indtægt paa fulde 6 000 Kr. En Farmaceuts overenskomstmæssige Slutløn er nu 6 816 Kr. aarlig (Farmaceuterne har stillet Krav om en Forbedring af deres økonomiske Forhold, og der forhandles for Tiden derom); dertil kommer Betaling for Nattevagter samt eventuelle personlige Tillæg. Den ældre Farmaceuts Indtægter ligger da i Almindelighed mellem 7 000 og 8 000 Kr. Naar han i en Alder af ca. 50 Aar bliver forfremmet til Apoteker, betyder Forfremmelsen til Subventionsapoteker en meget betydelig Nedgang i Indtægt, og det paa en Tid, da han som Familieforsøger i Almindelighed vil have de største Udgifter til Børnenes Uddannelse. Det er i vore Øjne en ganske urimelig Ordning. Vort Ønske er derfor, at Subventionsgrænsen maa blive forhøjet saa meget, at det ikke bliver nogen økonomisk Tilbagegang for Farmaceuten at blive befordret til Apoteker. Vi mener, at Subventionsgrænsen bør hæves til 9 000 Kr.

I Betragtning af det forholdsvis ringe Antal Apotekere, som for Tiden faar Subvention, kunde man maaske fristes til at anse Spørgsmaalet for mindre betydningsfuldt. Men for blot faa Aar siden var Antallet saa stort, at ca. 1/7 af alle Landets Apotekere fik Subvention. Dersom Ministeren gennemfører sit Ønske